

Ens ha arribat

Lluita al BCE

Alguns països del nord d'Europa, entre els quals hi ha Finlàndia i Holanda, consideren que no estan prou represen-

tats en el Banc Central Europeu. I, al contrari, pensen que el sud d'Europa hi té un pes que no respon a la seva

economia. Per aquest motiu, ja estan batallant per ocupar la cadira que José Manuel González-Páramo deixarà

el juny que ve. Aquests països aspiren a quedar-se el seu lloc i no volen que quedi en poder de l'Estat espanyol.

Apunts

Lluís Martínez

Igualtat

Com vostès bé saben, hi ha partits espanyols, com el de Rosa Díez, que fan bandera de la igualtat de drets "de todos los españoles". Això sona molt bé, però tots sabem a què s'estan referint: voldrien un Estat espanyol fortament centralitzat, on l'únic idioma vehicular a les escoles fos l'espanyol i on els governs autonòmics fossin una mena de diputacions amb pretensions. És a dir, que s'anorrearia tothom que pensés diferent.

Però també fan bandera del dret de tothom a rebre els mateixos serveis. Pensant, novament, a recentralitzar els serveis de salut, per posar un exemple que ara és moda.

Jo, això de la igualtat davant els serveis, m'ho miro des d'un altre punt de vista. Aquesta setmana s'ha publicat un informe del BBVA sobre les diferències regionals del sector públic espanyol. Doncs bé: segons aquest estudi, el pes dels salaris públics a Extremadura és del 40,5% mentre que a Catalunya només és del 12,9%. Extremadura i Catalunya representen, a més, els dos extrems. No em diran que aquestes xifres els sorprenen, oi? Perquè altres documents demostren que la proporció de funcionaris d'Extremadura és escandalosament elevada, mentre que la de Catalunya s'acosta molt més a les mitjanes europees.

I així arribem al fons de la qüestió: si a Extremadura toca més funcionaris per habitant, llavors el servei que donen hauria de ser millor que a Catalunya. O sigui, que no hi ha igualtat. Dubto que el partit de Rosa Díez pensi en això quan en parla. Per cert: el mateix informe avisa que més funcionaris no implica sempre millor servei.

L'endemà del dissabte

Matthew Tree

Boira. Joschka Fischer, l'exministre d'Afers Estrangers d'Alemanya, té el costum de fer fúting al barri berlinès de Grunewald i a principis de novembre, mentre corria a través de la boira tardoral, va tenir una epifania política en què va veure, de cop i volta, un futur viable per a Europa. Segons la setmanal alemanya *Der Spiegel*, Fischer proposa una Federació Europea autèntica, en què el continent seria dotat d'un cos polític format per representants de tots els parlaments de tots els països que, junts, podrien prendre decisions que els afectessin a tots. Una mena d'Estats Units d'Europa, si es vol. Sempre segons Fischer, ha arribat l'hora d'unificar-nos de debò i de fer fora totes aquelles institucions europees que clarament no funcionen com cal: no és per res, diu, que la salvació

de l'euro depèn de les xerrades darrere portes tancades de Merkel i Sarkozy, i no pas, en absolut, del Parlament ni del Consell ni de la Comissió europeus; una prova en podria ser que Barroso, el president d'aquest últim, s'ha tornat fantasmalment borrós.

Claritanes. Ara bé, si el pla de Fischer tira endavant, caldria que els països europeus anòmals, o sigui, sense representació pròpia (repetim la lletania: Flandes, Escòcia, Catalunya i Euskadi), s'espavilessin si volen participar-hi. La primera a fer-ho, segurament, serà Escòcia: el referèndum que permetrà que els escocesos votin a favor d'un país independent (o com a mínim l'equivalent escocès del règim foral)

Joschka Fischer va ser ministre alemany d'Afers Estrangers ■ EFE

tindrà lloc abans del 2015 (això és 'inevitable', segons el diari londinenc *The Guardian*).

Llum. La crisi actual –que està posant en qüestió tantes coses abans donades per descomptat, 'Espanya' inclosa– podria ben bé ser el moment que aquells catalans que desitgin la independència (o, si més no, un concert econòmic que soni bé) deixessin d'anar amb seny de bèstia vella i comencessin a actuar més aviat amb rauxa de bèstia arraconada. És cert que, a poc a poc, els europeus comencen a assabentar-se d'on som al mapa: per exemple, actualment el mateix *Guardian* ofereix als seus lectors unes vacances a 'the historic principality of Catalonia' que es troba, diu, al 'racó nord-est de la península ibèrica' i 's'estén fins a l'antic comtat del Rosselló'. Encara no saben, però, ni la meitat de la pel·lícula. No dec ser l'únic que pensa que ara sí que ens toca estrenar-la sencera.

Vuits i nous

Paraules del camp

Manuel Cuyàs

Atenció, perquè en Carles Duarte ha canviat d'ulleres i de manera de pentinar-se. El que importa, però, és el corbatí, i el corbatí segueix a lloc. Un dia descobrirem que el corbatí de Carles Duarte és l'amplificador de la seva veu de baríton. Dit això, direm que Duarte, director de la Fundació Lluís Carulla, acaba de presentar el segon llibre que treu el Museu de la Vida Rural de l'Espluga de Francolí, propietat de la mateixa Fundació. Es titula *Cròniques rurals* i aplega les entrevistes que Jordi Llavina i Carme Martí han fet a vint catalans: Carme Ruscalleda,

Lluís Foix, Joan Rendé, Roger Mas, Perico Pastor, Joan Massagué, Joan Margarit, Neus Català, Ramon Tremosa, Roser Capdevila... Els uneix el camp. Uns hi han nascut i han passat a viure a la ciutat, uns altres han fet l'itinerari contrari, uns altres no s'han mogut de pagès i uns altres van i vénen. És com un pessebre: hi ha pastors, pagesos i el capellà, i si no hi trobem la dona que renta hi trobem la dona que cuina o la que dibuixa.

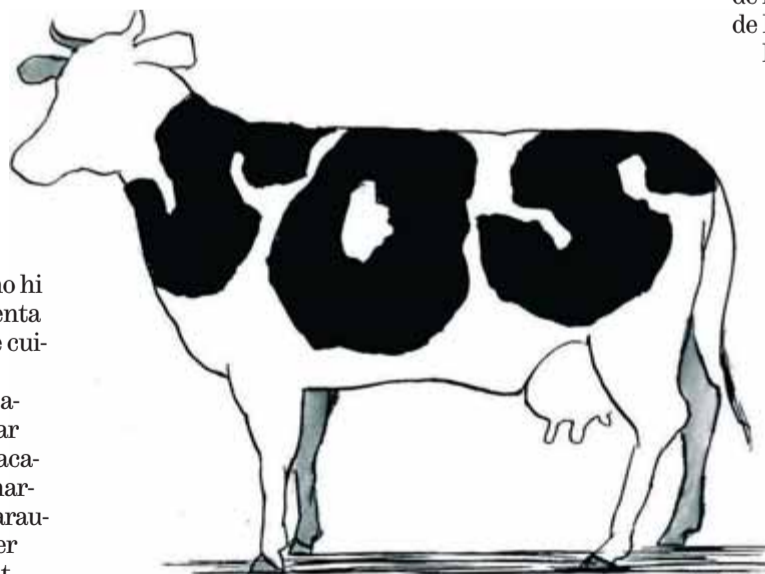
El dia de la presentació, Lluís Foix va parlar d'un món rural que s'acaba. Hi ha activitats, marges, fites, cabanes i paraules que després d'haver tingut vigència durant mil anys i més, ara, com

deia aquell altre rural que era Josep Pla, han començat a passar avall. Al llibre molts entrevistats pronuncien paraules de pagès com qui les diu per última vegada abans d'anar-

les a enterrar definitivament al diccionari. A veure vostè, lector, ¿sap la diferència entre esporgar i podar? I vostè: ¿sap el significat de capçó o curra? Llavina adverteix, per

si calia, que no és un llibre alegre sinó melancòlic i, sobretot, políticament reivindicatiu. Tots els entrevistats es dolien de com el país se'ns desequilibra per culpa de l'abandó de les terres, al contrari de França o Anglaterra.

Però a veure. ¿No havíem quedat que l'economia catalana té el punt fort en la indústria agroalimentària, de la qual la família Carulla de la Fundació i el Museu és el màxim representant? Sí, sí, però és que una persona sola i una màquina fan el que abans feien deu persones. Les màquines no parlen, i les persones soles tampoc perquè es giren i no troben ningú a qui demanar la xapa.

ANTHONY GARNER

Art 2011